

Sag paa samme Maade, som den ærede Ordfører paaberaabte sig, hvad der er sket i en anden Sag. Een Gang er maaske ingen Gang, men to Gange ere mere end to Gange. Dette Spørgsmaal om Konsekvenserne vil for en stor Del være det afgørende. Jeg tror, man maa vogte sig for at hjælpe paa anden Maade, end man vilde hjælpe, hvis en anden Kasse i Morgen gaar fallit med større Beløb, end man kan overkomme.

Indenfor denne Grænse kan Staten naturligvis give Tilskud. Men den Grænse maa overholdes. Jeg kommer atter til at mindes et æret Medlem, nemlig Godsejer Jacob Scavenius, som i 1879—80, da Sparekasseloven var til Behandling, udtalte: Det er en ganske god Grundregel for det økonomiske Liv, at man tager Skade for Hjemgæld. Jeg tillader mig da her at gøre den Slutningsbemærkning, at jeg gerne vil være med til, og der tror jeg, jeg kan love dem manges Hjælp, at Pantedebitorerne ikke skulle stilles daarligere, hvilken Bestemmelse end Ministeren tager. Jeg vil ogsaa gerne være med til at hjælpe hurtigt ved en hurtig Realisation, saaledes at Sparerne ikke tabe mere end det, der faktisk er stjaalet, og hvis det er muligt at finde en Vej, uden at Sparekasselovens Aand krænkes, og uden at der skabes et Præcedens, som kan være farligt, vil jeg gerne hjælpe de mindre Sparere paa en saadan Maade, at de slippe taaleligt fra det. I alt dette har jeg Lov for mig selv til at støtte Regeringen. Men jeg maa vedblivende hævde, at det i denne Sag gælder ikke alene om Sympati med de enkelte Mennesker, her gælder det mere end om enkelte Menneskeeksistenser, nemlig om et sundt Princip for det økonomiske Liv.

Jeg vil gerne gøre enkelte Bemærkninger til den højtærede Minister som Medlem af Kabinettet. Jeg ved jo godt, at den højtærede Minister staar overfor en vanskelig Opgave. Vi staa jo alle overfor en vanskelig Opgave her. Vor Sympati trækker en Vej og Pligtfølelsen en anden. Jeg ved ogsaa godt, at Ministeriet har faaet en daarlig Arv, en Arv, som det slet ikke er rart at løfte; det har overtaget hele Bankmisæren og alle de uforstandige Love og Forholdsregler fra den Gang, det har overtaget den Alberti'ske Sparekassehistorie, Forholdet til Island og Stillingen til Udlandet, det har overtaget en Mængde Ting, hvor der er kommet Uklarhed og Urigtigheder ind.

Det nye Ministerium behøver, med al

Loyalitet og Respekt for Administrationens Kontinuitet, ikke altid at vedgaa Arv og Gæld i et Dødsbo. Man har Lov til en Gang imellem selv at tage sin Stilling. Jeg vil gerne til Slut sige, og her taler jeg maaske meget paa den offentlige Menings Vegne her i Landet: Ministeriet har i Virkeligheden paa mange Punkter hos den oplyste og rettænkende Del af Befolkningen faaet megen Sympati og derhos ogsaa trukket nogle Veksler derpaa, men Betingelserne ere, at den brede Befolkning faar den Overbevisning, at Ministeriet vil staa som og føle sig selv som Kronens Ministre, som Landets Repræsentanter og Folkets Tjenere og ikke se en Opgave i at tjene et enkelt Parti eller ofre alt for meget paa det, som alligevel har kostet for meget her i Landet, nemlig Reformpartiets Sammenhold og Eksistens. Jeg vil gerne have Lov at sige det til den højtærede Minister, at i samme Grad det lykkes Ministeriet i denne Sag og i mange andre Sager at vise, at Ministeriet ser paa Landets Tarv og ikke vil gaa et Partis Ærinde af Partigrunde — en anden Ting er det, naar de gøre det af principielle Grunde —, tror jeg ogsaa, at Ministeriet baade i denne og i andre Sager vil have en lettere Vej. Jeg vil derfor haabe, at det, naar denne Sag er gaaet i Udvalg, hvad den sikkert skal, vil lykkes Ministeren og Udvalget at finde en Form, hvorved vi kunne komme til at hjælpe, og en Form, hvorunder vi kunne hjælpe uden at krænke de sunde Principper for det økonomiske Liv her i Landet, uden at krænke de sunde Principper for en fornuftig Sparekasselovgivning, og uden at skabe et Præcedens, som er stærkere, end vi kunne bære det i Fremtiden.

Poul Christensen: Dette Forslag har, forekommer det mig, været noget længe under Vejs, og der har hos Sparerne ude i Befolkningen været en meget stærk Længsel efter at se det Resultat, som maatte fremkomme af de Overvejelser, som man vidste fandt Sted. Det er jo ikke underligt, at der i mange Kredse, navnlig paa Øerne, var en saadan Længsel efter at se dette Resultat. Der har været talt om at afholde Møder for Sparerne, da denne Part hidtil ikke har været hørt, for at de ogsaa for deres Vedkommende kunde drøfte Stillingen i Sparekassen. Det er heller ikke blevet til noget, det er blevet holdt hen, fordi man mente, at det muligvis kunde skade de Forhandlinger, der foregik i Øjeblikket. Men det kan jo ikke